

2 söndagen i fastan

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Luk. 7:36–50.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Under rubriken och predikoämnet *”Den kämpande tron”* har denna söndag skänkt oss evangeliet om den kananeiska kvinnan, vars kämpande tro övervinner Jesu avvisande och utvinner åt sig den besatta dotterns befrielse från den onda plågan. Detta skall undervisa oss om det sällsamma, storslagna och skrämmande i den kämpande trons natur, att den sålunda är en kamp med Gud den Allrahögste, att den kristna tro, som Gud i dopet och evangeliet förlänat sina trogna, alltså just vår egen, så ordinära, ögonskenligen så obetydliga tro, är kallad till så höga ting. Vårt evangelium i dag är inte ett Ord till undantagssjälur, till andliga giganter, utan till mässfirare och åhörare i alla tider och på alla platser. Alla dessa är kallade till det, som med högtidligt uttryck brukar omtalas som *”själens jakobskamp”*, alltså en erfarenhet av det slag, som beskrivs i 1 Moseboks 32:a kapitel, där patriarken Jakob vid övergången av Jabboks vad hindras av en mäktig, okänd och obenämnd gestalt, som dock slutligen brottas ned. Då ger Jakob namn åt sin motståndare: *”Jag har sett Gud ansikte mot ansikte, och dock har mitt liv blivit räddat”*. En uppsjö av sällsamma förklaringar, som talar om mytologiska gudaväsen, om stråk från mänsklighetens mörka åldrar, kan inte fördölja den enkla bibliska sanningen, att Jakob drar över Jabboks vad på Guds befallning, som bärare av löftet om välsignelsen i den heliga Säden, som arvinge till det heliga land, där Sonen skall antaga mänsklig natur. I besittningstagandet av sin, Israels och mänsklighetens framtid provas hans trohet mot det skänkande, välsignande och rättfärdiggörande löftet av ett hinder, där hans tro provas till att bli en kämpande, övervinnande, segerrik tro, som ger honom den fysiska kraften att tvinga ned motståndaren i nattmörkret vid strandkanten. Det är den enkla, djupa, bibliska innebörden i *”själens jakobskamp”*, i kampen med Gud i kraft av Guds löften, i kraft av det uttalade Ordet, det givna löftet.

Det löftet finns med också i dagens evangelium om den kananeiska kvinnan. Hon ställer sig i patriarkernas efterföljd, när hon tilltalar Jesus som Israels kon-

ung och härskare, innebörden i ropet *”Herre, Davids son”*. Hon vet, att det välsignade och välsignande konungadömet, historiens slutmål, skall sträcka sin spira också över hedningarna, ja, *”dit skola församla sig alla hednafolk, till HERRENS namn i Israel”*. (Jer. 3:17) När kvinnan nedbryter Jesu motstånd – liksom Jakob brottade med den levande Guden – med ordet: *”Också äta ju hundarna allenast av de smulor som falla från deras herrars bord”*, skapar hon ingen ny trossanning, ingen teologisk novitet, utan ställer Jesus inför det ordet: *”Det är för litet för dig, då du är min tjänare, att allenast upprätta Jakobs stammar och föra tillbaka de bevarade av Israel; jag vill sätta dig till ett ljus för hednafolken, för att min frälsning må nå till jordens ända”*. (Jes. 49:6) Under detta Ord ställer sig den kananeiska kvinnan, och så tvingar hon Jesus att ta henne på köpet som en följd av titeln *”Davids son”*, som ett vidhäng till konungadömet Israel, till Guds rike. Allt detta är inte kvinnans påfund, hennes nyskapelse. Hennes storhet är en annan: att i anfäktelsens stund genom tron ta till sig, använda och utnyttja det givna, beskyddande, frälsande Ordet. *”Den kämpande tron”* är aldrig ett språng ut i det ordlösa, tysta mörkret, ett besinningslöst fall på femtusen famnars djup, en andlig trapetskonst. *”Den kämpande tron”* är alltid som tro just tro på Ordet mot känslans tomhet, mot det tysta mörkret, mot det uteblivna gudomliga svaret. Det är den tro, som i anfäktelsens intighet, i övergivenhetens köld, i otrons angrepp håller sig till det uttalade, hörda, mottagna Ordet, som tar Gud på orden och håller dem upp inför hans ansikte till indrivande, till seger, till frälsning. Härom säger vi:

- I. den kämpande tron hör alla till,
- II. den kämpande tron är det ständiga nådemedelsbruket,
- III. den kämpande tron är den segerrika tron.

I. Den kämpande tron hör alla till.

Denna trons kamps allmänlighet innebär, att den förutan tron inte alls finns utan har bleknat bort till en kall livsåskådning, en fiktion. Den vanliga kristna vardagen är den kämpande trons hemvist och bara

så förlorar vardagen sin gråhet och fylls av Gud. En synnerlig anfäktelse är här tanken, att avståndet från begärbönen, upphörandet av hjälpropen, accepterandet av mörkret, vore en Gud särskilt behaglig, fin fromhet. Somliga har bejakat bönen till andra men Gud till behag uteslutit sig själva som böneämnen. Så tystnar den kämpande tron i en förment helig resignation, som dock är motsatt Guds vilja. Gud vill vår kamp, vårt rop.

II. Den kämpande tron är det ständiga nådemedelsbruket.

Den tro som kämpar, som måste söka tröstegrunder, som måste ha något att komma med inför Gud, blir nödvändigtvis ett ständigt, dagligt och stundligt återvändande genom tron till Guds löften och säkra tilltal i evangelium och de heliga sakramenten. När motgångarna överväldigar oss och vill nedslå trons låga, skall vi ropa: "Jag är döpt!" När synden förskräcker oss och vreden hotar oss, skall vi betänka,

att Jesus genom skriftefaderns mun har löst oss från alla synder. När döden kväljer oss, skall vi jubla, att Kristi lekamen är "sannskyldig mat", hans blod "sannskyldig dryck" (Joh. 6:55) till dödens övervinnande.

III. Den kämpande tron är den segerrika tron.

Dagens evangelium har som huvudärende det, som står på slutraden: "Och hennes dotter var frisk från den stunden". Den kämpande tron kämpar just mot tanken, att ingen seger funnes, att vi vore utan hjälp, lämnade åt oss själva. Varje kristen skall i textens fortsättning upprepa trons segrar, uppsätta troféer i börens tempel, så att vi uppfyller det ordet: "genom åkallan och bön med tacksägelse". (Fil. 4:6) Vi träder inte fram inför Gud som den, "som aldrig frågat förr". Vi kommer som många gånger bönhörda, som många gånger segerrika och ber så med allt starkare kämpande, trotsig tro.

Amen.